

Waren we maar koppoters. Die eenvoud.

Hoofden als ballonnen geknoopt aan lichamen uit losse lijntjes.

Gelukkig, onder altijd een strepen schijnende zon, met onze vierkante auto, een puntdak op het huis. Het gezin compleet.

Ik heb geen man, geen kinderen. Mijn vader verdween twee uur na mijn geboorte uit mijn leven. Ik denk dat hij liever een zoon had gehad. Mijn moeder is er nooit overheen gekomen. Die leefde alleen nog met haar neus in de boeken. En niet alleen boeken. Ze las alles. Zelfs onder het avondeten toonde ze meer interesse in de ingrediëntenlijst achter op een fles maggi dan in mijn schooldag. Drie maanden terug stierf ze aan hartfalen.

Het was bij het leeghalen van haar huis dat mijn verlangen naar die kinderlijke eenvoud voor het eerst bezit van me nam. Tussen een stapel tijdschriften ontdekte ik een vergeelde krant; Het Vrije Volk van 12 mei 1972, mijn geboortjaar. Mijn interesse was gewekt. Niets in dat huis hield enig verband met mij. Foto's waren er niet. Geen diploma's of rapporten, en ook Ken, mijn enige pop, was nergens te bekennen.

Ik begon te bladeren. De eerste pagina's lieten niets dan de ellende zien waar kranten al decennia mee vol staan. Repeterende zothed. Macht, verering, profilering. Idealen zijn prachtig maar stop ze niet samen in een wereld.

Bij het openslaan van de opiniesectie fladderde er een tekening tussen mijn voeten, ondertekend met mijn naam: Moria.

Een familieportret. Mijn vader stond tussen mij en mijn moeder in. Mocht hij handen hebben gehad dan hield hij de onze vast. Boven ons vlogen drie vogels in V-vorm. De glimlach op onze gezichten reikte zich tot onze ontbrekende oren. Ik had mijn gewenste jeugd getekend. In eenvoudige lijnen wist ik mijn ouders te laten uitstralen wat ouders uit horen te stralen: wijsheid, bezorgdheid en de wil om hun kind op het goede pad te houden.

Op dat moment besloot ik kinderlokster te worden.

Ik herinner me mijn eerste keer nog: nerveus, onzeker, onhandig. Hij had rode stekeltjes, badeendjesprint op zijn shirt, en zowel een pleister op zijn rechter knie als op zijn linker oog. Hij zal een jaar of vier geweest zijn, had zich verwijderd van de spelende meute op het schoolplein en leek in gesprek met zijn losgeraakte veter.

Met een: 'psst, jongetje', zocht ik zijn aandacht. 'Hoe heet je? Tim? Mooie naam, Tim. Ik help je wel even. Kom maar hier. Ik doe je niets. Steek je voet maar door het hek.'

Ik haalde de puntzak schepsnoep onder mijn jas vandaan, gaf hem vast een banaantje en twee zure wormen en vertelde onder het strikken kort wat ik van hem wilde. De volgende dag kreeg ik een opgevouwen blaadje van hem, maar het koppotersgeluk straalde er doorheen.

Mijn strategie was geboren en was zoals iedere goede strategie samen te vatten in een aantal gelijke letters. De drie L-en: Lokken, Lekker maken, Leveren.

Vanaf dat moment ging het snel. Ik ontwikkelde mezelf; mijn handelingsnelheid nam toe, ik kreeg door welke kinderen het meest welwillend waren, wist me zo onzichtbaar mogelijk te maken, en verhoogde mijn inkoop efficiëntie. Ik ontdekte dat de schoolpleinwaarde van een goed koppoterportret op de gevulde kom van twee kinderhanden stond.

Om mezelf niet verdacht te maken bezocht ik niet langer alleen basisschool De Purperen Aap.

Hoewel ik als vrouw het vooroordeel in mijn voordeel had, namelijk dat van nature onschuldig te zijn – of niet bij machte tot kwaad – wilde ik geen risico nemen door iedere dag rond De Purperen Aap te hangen en ging rouleren. Andere scholen, verschillende steden.

Nieuwe tekeningen zorgden telkens weer voor een gelukzalige bedwelming gevolgd door een periode van opgewektheid en ongekende helderheid van geest. Die laatste periode duurde helaas steeds korter en werd geleidelijk vervangen door een leegheid en het gevoel dat er een ijzige wind door mijn hoofd blies. Het was niet meer genoeg. De productie moest opgevoerd worden. Dacht ik. Fout. Het resultaat was een verzameling ziellose koppoters – lege ogen, ontbrekende monden –

onder een flauwe zon.

De dag waar ik vroeger de grootste hekel aan had – niemand wil lofdichten schrijven aan degene die hem heeft laten stikken – was mijn redding: Vaderdag. Het was een kwestie van deuren langsgaan om het oud papier op te halen, van voor het ochtendgloren graaien in klike's tussen plastic, groenteafval, gekleide asbakken en andere knutselwerkjes waar zo liefdevol aan gewerkt was. De opbrengst was gigantisch. In een week tijd verzamelde ik meer dan in de drie maanden daarvoor.

Terug in moeders huis. Al haar spullen zijn inmiddels weggehaald. Verkocht of in de verbrandingsoven beland. Buiten mijn tekening is die vergeelde krant het enige dat ik gehouden heb. Als bewijs dat mijn geboortedatum heeft bestaan en ik dus een mogelijkheid ben. Ieder van ons wil bevestiging van zijn bestaan. Dat het nu te laat is deert me niet. Er deert me even niets. Ik lig op de koude betonnen vloer maar zweef op een dosis geluk waar dit huis zo naar snakte en die zo hoog is dat hij zelfs mijn moeder van haar boeken had kunnen losweken om mij te vinden. Aan de muren hangt iedere tekening die ik tot nu toe verzameld heb. Duizenden koppoters lachen me toe. Ik hoop dat deze nevel me niet meer zal verlaten en ik mag sterven aan een overdosis geluk.